

«Μαμά! Μαμά! Ο Γιάννης έσκισε το βιβλίο μου!» ξεφώνισε αγανακτισμένος ο Γιώργος με τα καμώματα του μωρού.

Να λοιπόν μια σωστή συμπεριφορά:

«Γιώργο μου, λυπάμαι που σκίστηκε αυτό το βιβλίο. Μπορούμε να δοκιμάσουμε να το κολλήσουμε αλλά δεν μπορεί να γίνει ακριβώς όπως ήταν πρώτα. Όμως, τι θα μπορούσες να κάνεις για να μη σου ξανασκίσει κάποιο άλλο βιβλίο;»

«Δεν ξέρω!» Το παιδί είχε νευριάσει και δεν μπορούσε να συζητήσει ήρεμα.

«Καλά! Σκέψου τώρα κι εσύ και θα τα πούμε σε λίγο». Θέλω να τελειώσω κάτι τώρα. (πείτε για κάποια δουλειά σας που πρέπει να γίνει πράγματι, πηγαίνετε ν' ασχοληθείτε μ' αυτήν.) Έτσι το παιδί θα μείνει μόνο του, θα ηρεμήσει και θα συζητήσει.

«Λοιπόν δεν μπορούμε εμείς να κάνουμε το μωρό να μη σχίζει βιβλία. Τι θα κάνουμε όμως για να το αποφύγουμε όσο μπορούμε;»

«Μαμά, θα κρατήσω τα βιβλία μου κάπου να μη φτάνει το μωρό. Να τα διαβάζω ακόμη, μακριά του »

Χρησιμοποιείτε αυτές τις εκφράσεις

«Καταλαβαίνω πώς νιώθεις! Όμως είμαι σίγουρος πως θα τα καταφέρεις να λύσεις το πρόβλημά σου (π.χ. με το φίλο σου) μόνος σου. Όμως, αν με χρειαστείς ξέρεις πού θα με βρεις!»

Αυτό δεν θα το πούμε ποτέ με οίκτο. Ο τόνος της φωνής μας έχει μεγάλη σημασία για το αποτέλεσμα. Η κατανόηση βοηθάει το παιδί. Όχι η συμπόνια!

Ας τα αφήσουμε ακόμα να λύνουν τις διαφορές τους μόνο τους. Τουλάχιστον να το δοκιμάζουν.

Αν ζητήσουν βοήθεια θα τους την προσφέρουμε.

Και κάποια άλλη ώρα ? όχι τη στιγμή που το πρόβλημα είναι έντονο- θα περάσουμε στο παιδί τις σωστές αντιλήψεις γύρω από τις σχέσεις των ανθρώπων και τη συμπεριφορά μας, μεταχειριζόμενοι φυσικά , φανταστικές περιπτώσεις παιδιών για παράδειγμα!